

[Ove Jensen]

Fremskridtspartiet finder ikke, det er rimeligt at indføre denne nye beskatning ved førstegangsafståelse af ejerlejligheder, og derfor vil vi stemme imod lovforslaget.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Hr. Thoft har meget omhyggeligt fremhævet forskellen mellem SFs forslag og det lovforslag, der ligger på bordet i dag, og det skal han da bestemt ikke have nogen som helst utak for.

Dette forslag er netop, som det blev sagt af fru Birthe Rønn Hornbech, udtryk for en balance, og jeg er derfor glad for den tilslutning, forslaget har fået.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 181:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven og kildeskatteloven. (Begrænsning af fradragsret for lønmodtagerudgifter og visse konsekvensændringer som følge af skattereformen).

(Fremsat 12/2 86).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lykketoft (S):

Socialdemokratiet kan naturligvis også støtte dette lovforslag, der er en del af skatteaftalen, men jeg vil godt knytte et par enkelte bemærkninger til indholdet, der ligesom falder i to væsentlige dele.

Den ene er, at vi får præciseret, hvordan forskellige typer af lønmodtagerudgifter skal behandles. Forligets hovedpunkt er jo, at

man skal prøve at få flyttet de faktiske udgifter, som en lønmodtager måtte have i forbindelse med arbejdets udførelse, over til en refusion af de faktiske udgifter hos arbejdsgiveren og helt uden om lønmodtagerens egen selvangivelse. Det samler kontrollen, og det forenkler nogle ting i forhold til lønmodtagerligningen, som vi lægger vægt på bliver forenklet og efterhånden helt kan automatiseres.

Men med dette lovforslag laver man jo en afgrænsning, hvor vi på ganske enkelte områder bevarer en mulighed for, at arbejdsgivere, det være sig offentlige eller private, uden om lønmodtagerens egen indkomstopgørelse og uden skattemæssige konsekvenser for lønmodtageren kan give godtgørelse for rejse- og befordringsudgifter af forskellig art. Det tror jeg også er en hensigtsmæssig løsning og afgrænsning.

For det første ville det ikke have været særlig hensigtsmæssigt, hvis den lønmodtager, der bruger sin egen bil til kørsel i arbejdsgivers tjeneste, skulle til at lave et egentligt regnskab for bilen. Det må være nok, at der kan leveres en kilometeropgørelse og så gives en skattefri godtgørelse pr. km fra arbejdsgiveren. Men derudover har man altså også på nogle områder accepteret disse standardbeløb for forætning og overnatning. Det tror vi også er den mest praktiske løsning, så det er en nyttig afklaring, der er sket med dette lovforslag.

Den anden del af lovforslaget er en af adskillige konsekvensrettelser i forhold til love, vi allerede har debatteret her i tinget ved første behandling, og som er ved at være færdigbehandlet i skatte- og afgiftsudvalget, men der er nok grund til at fremhæve et enkelt hovedpunkt. Det er jo en konsekvens af skattereformaftalen, at det, man har karakteriseret som så vældig kompliceret i forbindelse med ægtefællereglerne, falder væk af sig selv, for mere end 85 pct. med det samme og for resten i løbet af en 1-2-3-årig overgangsperiode, fordi vi får behandlet kapitalindkomsterne og kapitaludgifterne ens - og det er jo for den typiske danske familie helt overvejende kapitaludgifter, altså renteudgifter - uanset hvordan de placeres af ægtefællerne på henholdsvis mandens og konens selvangivelse. Dermed får vi ikke nogen form for ligningsmæssigt eller provenumæssigt problem tilbage, hvor vi kan være nødt til at

[Lykketoft]

skulle tilsidesætte eller vurdere ægtefællernes opfattelse af, hvordan råderetten for kapitalaktiver og -passiver fordeler sig.

Det er en meget vigtig forenkling, som er en konsekvens af skattereformens hovedprincip, og samtidig er det jo en illustration af, at de, der påstår, at tingene bliver så frygtelig meget mere besværlige ved denne skattereform, har uret. Dette her er en meget væsentlig forenkling af skatteberegningen for de fleste mennesker, som er gift, og det er en forenkling, der kan laves uden de provenu-mæssige og omgængelsesmæssige konsekvenser, som vi måtte se i øjnene, da vi allerede i 1982 gennemførte den skattemæssige ligestilling mellem mand og kvinde, men bevarede en særlig skatteberegningsregel for gifte personer for at imødegå vilkårlige omflytninger af formue og gæld mellem ægtefællerne.

Jeg betragter det altså som meget vigtigt, at vi nu kan konstatere, at vi kan komme af med det mellem spil, som i det gamle skattesystem var nødvendigt for at gennemføre en afskaffelse af al kønsdiskrimination i skatte-lovgivningen, men som var en komplikation.

Hagen Hagensen (KF):

Mit partis ordfører, fru Annelise Gotfredsen, er ikke til stede nu, og jeg skal på hendes vegne fremsætte nogle ganske enkelte bemærkninger om dette lovforslag, som vi tilslutter os, idet det er et led i skattereformforliget.

Jeg understreger i den forbindelse, at der med det, der er fremsat her, sker noget væsentligt, nemlig at man kan få klaring af en række forhold vedrørende afholdte rejse- og befodringsudgifter på en bedre måde end hidtil. Det vil blive lettere at have med at gøre. Om det fuldt ud tilfredsstillende alle, vil vel altid være et problem. Men der er lagt op til, at man for en lang række beløbs vedkommende faktisk kan holde dem helt uden for indkomstopgørelsen og dermed har klaret forholdet på forhånd.

Jeg lægger aldeles ikke op til at udveksle yderligere bemærkninger med den forrige ordfører om ægtefællebeskatningen. Det har vi gjort før, men jeg skal bare sige, at jeg glæder mig over, at der med dette lovforslag sker en forenkling af det regelsæt, som hidtil har været gældende.

Så synes jeg, det skal understreges, at det dobbelte personfradrag for enlige forsørgere, som ved skattereformen er foreslået ophævet, nu foreslås afviklet på den lempelige måde, at det sker over 3 år; det hjælper ganske mange, og det skal også siges her.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Venstre kan også tilslutte sig dette lovforslag, som jo ligesom det forrige er et led i skattereformtaalen.

Thoft (SF):

Nu får jeg så igen rollen som den egentlige opposition i forhold til forslagene.

Der er selvfølgelig en lang række detailændringer, og dem kan vi godt give tilslutning til, men det afgørende er for det første, at lønmodtagere ikke kan fratække de første 3.000 kr. af de driftsudgifter, der måtte være forbundet med at erhverve og vedligeholde indkomsten, og for det andet, at skatteværdien heraf aldrig kan blive mere end 50 pct.

For mig at se vil der nu ske det, når vi kombinerer med de regler, som i øvrigt vil blive vedtaget omkring virksomhedsskatten, at vi vil se en gigantisk flugt fra lønmodtagerstatus over i virksomhedsskatteordningen, for her får man både i pose og i sæk: en lavere skatteprocent og fuld værdi af fradragene. SF er indstillet på at sanere fradragene – bestemt – men her starter man efter min bedste opfattelse i den gale ende.

Skal der ske en ligestilling, burde også de erhvervsdrivende miste muligheden for at fratække de første 3.000 kr. af driftsudgifterne. Det er ikke rimeligt, at denne fradragbe-grænsning kun skal ramme lønarbejderne, altså hvis man er erhvervsdrivende og har driftsudgifter, så skal de fratækkes fuldt ud i indkomsten, og så er der ingen begrænsning, men hvis man er lønmodtager, så kan man ikke trække de første 3.000 kr. fra, og derefter sker der en skattemæssig begrænsning, idet skatteværdien kun kan blive 50 pct. Der savner jeg en moral, og jeg kan ikke forstå, hvordan socialdemokratiet, som i denne henseende også påstår at være fagbevægelsens støtte, har accepteret denne ulige behandling.

Vi er heller ikke tilhængere af ændringen vedrørende faste lønmodtagerfradrag. Et af de problemer, der har været, er jo, at dette faste lønmodtagerfradrag ikke er blevet regu-

[Thoft]

leret. Da det blev indført i 1972 med de 3.200 kr. – jeg tror, at denne regel er fra 1972 – var det sådan, at det faglige kontingent og de allerfleste af de driftsudgifter, som almindelige lønarbejdere havde, lå under de 3.200 kr. Det vil sige, at de allerallerfleste skatteydere dengang ikke benyttede de faktiske udgifter; man kunne bruge procentfradraget.

Op gennem tiden er værdien blevet udhulet på grund af prisstigningerne som følge af, at den borgerlige regering har væltet store udgifter over på det faglige kontingent, således at folk i dag benytter de faktiske driftsudgifter, så snart de har udgifter til faglige kontingenter, for dermed kommer de op over grænsen.

Jeg mener, at det er regeringens egen fejl, fordi den ikke har pristalsreguleret lønmodtagerfradraget, at man op gennem tiderne får stigende administrative problemer med dette her. Hvis man lavede et ordentligt lønmodtagerfradrag, mener jeg godt, at man kunne sikre den forenkling, som initiativtagerne har ønsket, og jeg forstår ikke socialdemokratiets accept af denne del af skatteforliget.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg skulle hilse og sige fra fagbevægelsen, hr. Thoft, at man egentlig aldrig har syntes, at det var særlig rimeligt, at der var et fast lønmodtagerfradrag, sådan at den lønmodtager, der ikke meldte sig i A-kasse, der ikke meldte sig i fagforening, og som boede lige ved siden af sin arbejdsplads, kunne få et fradrag for ikke at have nogen udgifter på op til 3.200 kr. Derimod er det selvfølgelig rimeligt, at der er fradrag for den fulde faktiske udgift til de faglige kontingenter, og det vil blive bevaret.

Men hvis man skulle have varetaget forenklingshensynene efter den recept, der her blev fremlagt af hr. Thoft, ville resultatet jo være, at den gruppe, der faktisk ikke melder sig i fagforening, skulle have et formidabelt meget større standardfradrag, end det er tilfældet i dag; formentlig det dobbelte. Det synes jeg ville være en helt forkert prioritering af knappe offentlige midler, og hvis vi snakker forenkling, så er den recept, som forligspartierne har drøftet, nemlig at disse kontingentbeløb, hvad enten det er A-kasse eller fagforening, automatisk bliver indberet-

tet fra kontingentmodtagende institution til skattevæsenet, så vi kan få udvidet erklæringsordningen, en meget bedre recept. Den varetager nemlig både forenklingshensynet og hensynet til den rimelighed, at de, der får fradrag for udgifterne, er dem, der faktisk har dem.

Så vil jeg i øvrigt sige, at med hensyn til de egentlige lønmodtagerudgifter, driftsudgifter, er der jo i dette forslag ingen form for indskrænkning. Hvis man har dokumenterede udgifter, som man kan få sin arbejdsgiver til at refundere, berøres man overhovedet ikke af indgrebet. Det er først og fremmest en administrativ reform, der er tale om, hvor vi får en række måske mindre velmotiverede standardbeløb, som forskellige grupper har fået tilkendt i årenes løb, men som knap nok dækker over egentlige udgifter, begrænset i værdi og faset ud af systemet. Det er en forenkling.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Jeg vil som bemærkning til hr. Lykketoft fastholde, at dette forslag entydigt rammer lønarbejderne. I disse år sker der det, at det bliver stadig vanskeligere for almindelige ansatte på arbejdsmarkedet at få arbejdsgiverne til at refundere de faktiske driftsudgifter. Flere og flere af den type udgifter, som i begyndelsen og midten af 1970'erne normalt blev afholdt af arbejdsgiverne, bliver i dag afholdt af de ansatte selv, fordi arbejdsgiverne også som følge af den borgerlige regerings lønpres vælter flere og flere udgifter over på lønarbejderne.

Jeg mener altså, at hr. Lykketoft ikke har ret i sin betragtning. Jeg erkender, at der sker en administrativ lettelse, men den sker udelukkende på bekostning af almindelige lønmodtagere.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Nu synes jeg, at hr. Thoft skulle stå op og fortælle, hvilke udgifter det er, der er blevet væltet over på lønarbejderne i det sidste tiår, og som deres arbejdsgivere nægter at dække. Det er det, vi skal tale om her.

Man må jo ikke glemme, at til erstatning for det lønmodtagerfradrag, der falder bort,

[Hagen Hagensen]

har vi 3 pct.s fradraget. Og så kan man i øvrigt, som det allerede er vist her, bygge op, lige så højt op man vil, hvis bare man klart kan fortælle: de udgifter har jeg haft, og de er i forbindelse med mit arbejde. Så får man dem også godtaget, når de overstiger de 3.000 kr.

Men hvilke udgifter er det, der i de sidste ti år er væltet fra den ene side til den anden? Kom og fortæl os det, hr. Thoft!

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg gad vide, om hr. Thoft kan nævne et eksempel på, at en fagforening virkelig har givet efter og er gået med til, at udgifter, som tidligere blev betalt af arbejdsgiveren, nu væltes over på lønmodtageren. Det kunne jeg godt lide at få nogle eksempler på. Men de eksisterer nu nok ikke.

En anden fejl, som hr. Thoft gjorde sig skyldig i, var påstanden om, at det offentlige havde væltet flere og flere udgifter over på de faglige kontingenter. Jeg mindes ikke et eneste eksempel. Det er rigtigt, at arbejdsløsheds-kassekontingenter er steget. Men måske gjorde hr. Thoft sig blot skyldig i den fejltalelse, at han tror, arbejdsløsheds-kassekontingenter er et led i de faglige kontingenter. Jeg kan se, hr. Thoft nikker. Som bekendt er det ingen betingelse for at stå i en arbejdsløsheds-kasse nogetsteds, at man samtidig står i en fagforening. Det gælder ikke alene de selvstændige, der naturligvis ikke kan stå i en fagforening.

Hvis hr. Thoft læser forslaget, vil han se, at netop arbejdsløsheds-kassekontingenter er undtaget; det er fradragsberettiget.

Det undrer mig også, at hr. Thoft slet ikke var inde på det andet, der sker, for det synes jeg nok der var grund til. Lønmodtagerne skal for fremtiden bære de første 3.000 kr. selv som delvis kompensation, samtidig med at de 2.000 kr. bortfalder for visse fradrag. Der er givet en erstatning i det nye fradrag på 3.200 kr.; det kan naturligvis ikke modsvare de 5.000 kr., der bortfalder, men det er dog en delvis kompensation.

Men hr. Thoft omtalte slet ikke noget andet, som vi også har ønsket, nemlig at et fradrag for fremtiden vil være 50 pct. værd i sparet skat for alle lønmodtagere. Det vil med andre ord sige, at de lønmodtagere, hr. Thoft skulle tale for, må være dem, hvis

bruttoløn er over 200.000 kr. De bliver ramt af den nye regel, og dem kan man naturligvis godt gøre sig til talsmand for; der bor nok en hel del af dem oppe i Whiskybæltet.

Af de øvrige ting, der bliver gennemført her, gør jeg opmærksom på, at der ved den fremtidige beskatning af erhvervsvirksomheder sker den adskillelse, at den, der driver virksomheden, skal beskattes af overskuddet minus kapitalafkastet, der skal gå over til beskatning hos den, der ejer virksomheden.

Man har ikke fra forligspartiernes side ønsket at røre ved reglerne for medhjælpende ægtefælle. Jeg understreger bare, at reglerne om medhjælpende ægtefælle ikke er led i forliget. Det kan jo være, et flertal kunne blive enig om at rette på det. Det er stadig væk urimeligt, at en medhjælpende ægtefælle ikke kan få den løn, der er normal for arbejdsområdet.

Endelig gør jeg opmærksom på den ændring, at det dobbelte personfradrag til enlige forsørgere ophæves efter en overgangsordning på 3 år. Det har vist sig, at dette særlige dobbelte personfradrag først og fremmest er noget, der bruges af folk med store indtægter. Det er urimeligt at fastholde et sådant fradrag.

Men i øvrigt skal jeg anbefale, at vi hurtigt gennemfører dette lovforslag.

Arne Bjerregaard (KrF):

Da lovforslaget er led i et forlig og dets indhold derfor er velkendt for de fleste, skal jeg undlade at uddybe det yderligere og nøjes med at sige, at vi tilslutter os det.

Ove Jensen (FP):

Uanset de mange smukke ord om forenkling, og uanset hvor mange partier der står bag forslaget, drejer forslaget sig om at trække yderligere 900 mill. kr. ud af lønmodtagernes lommer. Det er det konkrete i forslaget, og jeg tror efterhånden, at det er gået op for de fleste lønmodtagere, hvad hensigten er med denne skattereform. Man nedsætter i første omgang skatteprocenterne, og det bruger man så som begrundelse for at få fjernet de fradrag, der her er tale om. Når det er gået igennem og der er gået et års tid, vil man ganske automatisk forhøje skatteprocenterne igen. Det, man så har opnået, er, at man har fået fjernet lønmodtagernes fradrag.

[Ove Jensen]

Det er det, der er hensigten. Sådan vil det gå, og det tror jeg efterhånden også de fleste lønmodtagere er klar over.

Fremskridtspartiet vil naturligvis ikke være med til at trække yderligere 900 mill. kr. ud af lønmodtagernes lommer. Vi vil stemme imod lovforslaget.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det er dog en besynderlig logik, hr. Ove Jensen også i denne sag gør sig til talsmand for. Vi sænker den personlige indkomstskat ved at sænke skatteskalaen ganske betydeligt, og vi gør det ved at sanere fradragene for at få et mere retfærdigt og mere lempeligt skattesystem for alle skatteydere, og det går hr. Ove Jensen imod.

Hr. Thofts bemærkninger er der jo allere-de svaret på, og jeg kan kun tilslutte mig det, der er blevet sagt om, at hr. Thofts påstande, slet ikke har været dokumenteret. I øvrigt mener jeg, det er en besynderlig måde at lave fradragssanering på: man vil tage det gode med, men man er ikke parat til at betale prisen.

Jeg var glad for den gennemgang, der er blevet givet af lovforslaget, og specielt for, at man har fremhævet de klare forenklinger, der er foreslået for rejse- og befodringsudgifter. Jeg blev specielt glad for hr. Lykke-tofts bemærkninger vedrørende ægtefællelov-givningen, som vi nu på passende måde kan tage vores afsked med.

Hvad angår det dobbelte personfradrag til enlige forsørgere, er jeg enig med hr. Bernhard Baunsgaard i, at det er et fradrag, som kun er udnyttet af få; men de få, der har udnyttet det, har haft meget stort behov for det, og jeg synes, det er rigtigt, at vi er blevet enige om, at dette fradrag skal aftrappes fremfor at blive bortskaffet på én gang.

Thoft (SF):

Nu hørte jeg desværre ikke hele skatteministerens svar, for der var sådan en skrækkelig pjæveren dernede fra forreste række på den socialdemokratiske bæk, at det var lidt svært at høre fra ordførerbordet, hvad det var, der foregik, men hvis jeg forstod ministeren ret, sagde han, at SF gerne ville tage goderne, men ikke var parat til at betale prisen. Ja men hvem er det, der kommer til at betale prisen for denne sanering af fradrage-

ne? Det er dem, der har skifteholdsarbejde, det er dem, der har udearbejde, det er dem, der har natarbejde, og det er dem, der har meget snavset arbejde. Det er handelsrejsende, det er rejsemøntører, det er kunstnere, forfattere, skribenter, journalister, pressefotografer, freelancejournalister; det er disse grupper, der kommer til at betale for denne sanering.

Der er, som jeg sagde, i stigende grad sket det, at folk bliver ansat på freelancebasis, at folk bliver ansat således, at de selv må dække udgifterne. Det er i stigende grad sådan, at arbejdsgiveren ikke i forbindelse med overarbejde giver et måltid mad. Tidligere ville man jo ikke få fradrag, når arbejdsgiveren gav et måltid mad; nu vil man i stigende grad få fradrag for overarbejde, fordi arbejdsgiveren ikke giver dette måltid mad. Det er i stigende udstrækning sådan på byggerier, at skurforholdene ikke er i orden, det er i stigende udstrækning sådan, at folk selv må betale for arbejdstøj.

Det er de grupper, som har behov for arbejdsdragt, fordi de har særlig snavset arbejde, og det er de grupper, som har skæve arbejdstider, og som har udearbejde, der rammes; de vil nu ikke længere kunne få fuldt fradrag. En gruppe som f.eks. freelancejournalisterne modtager ofte lønseddel fra deres avis; altså er de ikke en virksomhed, altså er de ikke selvstændige, men lønarbejdere. Det har vi også forsøgt at få ministeren til at indkredse i forbindelse med debatten om virksomhedsskatten. Hvis de får status som virksomhed, som selvstændige, får de fuldt fradrag for deres driftsudgifter. Hvis de ikke kan få den status, får de ikke fuldt fradrag. I den sammenhæng sagde jeg: et af problemerne ved skattereformen og ved dette forslag er lige præcis, at folk vil flygte fra at have status som lønarbejdere over i en status som virksomhed, fordi man dermed får både i pose og i sæk. I disse dage jasker vi virksomhedsskatten og personskatteloven igennem i skatteudvalget, og jeg mener jasker, når jeg siger det, for jeg synes, det går utrolig stærkt i disse dage – også for stærkt. Et af de problemer, vi får med skattereformen, er sandelig, at vi oplever denne flugt over til den nye skattefidus, nemlig at have status som selvstændig, for så får man det fulde fradrag for de driftsudgifter, man faktisk har.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hr. Thoft glemte igen den gruppe, som først og fremmest kommer til at betale om-lægningen af fradragene for lønmodtagerne, nemlig de lønmodtagere, der tjener over 200.000 kr. Jeg ved ikke, om det er bevidst eller det bare er en tilfældighed, men det smager snart af, at det er bevidst, for det er klart, at de lønmodtagere, der har disse store lønninger, bliver ramt, men det var nu også meningen.

Hvad angår frygten for, om folk bliver selvstændige, kan man sige, at dette har andre følger, bl.a. den, at de pågældende så ikke kan stå i fagforening.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg må indrømme, at jeg altid er lidt i tvivl om, hvorvidt man skal blive ved med at svare hr. Thoft, bare fordi han bliver ved med at sige noget, som der ikke er særlig meget grundlag for, men af hensyn til eventuelle referencer er det jo næsten nødvendigt at gå op og præcisere, hvor det er, hr. Thoft er lidt løs i fugerne. Hr. Thoft har ikke leveret nogen form for dokumentation eller sandsynliggørelse for den påstand, at det skulle være blevet sværere for lønmodtagerne i de senere år at få refunderet bilagsdokumenterede udgifter, som de har i forbindelse med udførelsen af deres arbejde for arbejdsgiverne.

Hr. Thoft har til gengæld ikke benægtet – og det kan han heller ikke, for det er jo kendsgerningen – at i det omfang en arbejdsgiver i en virksomhed dækker de faktiske udgifter efter regning, har det ingen som helst konsekvenser for lønmodtagerens selv-angivelse; så sker der ikke nogen form for begrænsning for lønmodtageren. Derfor er hr. Thofts hele argumentation her bygget op på to ting: et løst postulat og en fortielse.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Nu synes jeg nok, hr. Lykketoft skyder med skarpt. I min første runde gjorde jeg helt klart opmærksom på nogle af de problemer, som opstår, når folk flygter over i virksomhedsskatteordningen. Det at få status

som selvstændig vil give særlige problemer. Vi har en lang række såkaldte lønmodtager-grupper, som ikke har mulighed for at få refunderet deres udgifter af deres arbejdsgivere, og dér har jeg nævnt grupperne journalister, forfattere, kunstnere og freelancere, som netop typisk selv afholder deres driftsudgifter. Vi har andre grupper som f.eks. handelsrejsende og rejsemontører, der typisk heller ikke får deres udgifter refunderet af deres arbejdsgivere.

Endvidere har jeg nævnt, at det tidligere var sædvanligt, at mennesker, der arbejdede med meget snavset arbejde, fik arbejdstøj af arbejdsgiveren, men at dette i stigende grad ikke længere er tilfældet.

Hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at følgen af reformen er, at lønmodtagere, som tjener over 200.000 kr., kommer til at betale gildet. Nej, det er jo ikke rigtigt. Vi har fået tallene i skatteudvalget, som viser, at jo højere indtægt man har, jo større skattelettelse får man, når skattereformen er blevet vedtaget.

Hele grundlaget for SFs kritik af den skattereform, I har lavet, er netop, at den vender den tunge ende den gale vej; det er sådan, at jo mere man tjener, jo større skattelettelse får man. Det er ikke rigtigt, at de lønmodtagere, som tjener over 200.000 kr., kommer til at betale gildet. De lønmodtagere, som tjener over 200.000 kr., får netop en stadig stigende skattelettelse.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg er igen nødt til at sige til hr. Thoft, at det ikke er rigtigt. Det er jo ikke rigtigt, at skattelettelsen stiger med stigende indkomst, hvis man tager alle de elementer, skattereformen består af, i betragtning. Når hr. Thoft kan påstå det, er det udelukkende, fordi han bruger en dokumentation, hvor der mangler adskillige milliarder kroner, der skal fordeles ud på de enkelte indkomstgrupper, før man kan få det samlede billede, og de milliarder betales først og fremmest af de høje indkomster.

Men det var nu slet ikke det, der bragte mig herop. Det var diskussionen om, at dette her vil gøre det til en vældig fordel for folk at gå over til at blive selvstændige. For det første skal en lang række betingelser være opfyldt, for at man kan blive betragtet som

[Lykketoft]

selvstændig virksomhed. For det andet er der jo det at sige til det, at man ikke kan få en række af de standardfradrag, man i dag har som lønmodtager, hvis man bliver betragtet som selvstændig virksomhed. Det, det indgreb, hr. Thoft kritiserer, først og fremmest rammer, er en række standardfradrag, som ligningsrådet har godkendt i årenes løb for ikke-dokumenterede udgifter i forbindelse med skæve arbejdstider, arbejdstøj osv. De fradrag kan selvstændige slet ikke få. De skal komme med de dokumenterede udgifter, og hvis man er lønmodtager og kan få refundet de dokumenterede udgifter hos sin arbejdsgiver, er man lige så godt stillet.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er besynderligt. Her rejser hr. Thoft en påstand, og når man så går op og siger, at den er forkert, og gør opmærksom på, hvorfor den er forkert, så taler han om noget helt andet. Jeg sagde, at lønmodtagere, der tjener over 200.000 kr., kommer til at betale 68 pct. i skat. Har de et fradrag, får de et fradrag, der er 50 pct. værd, og så taler hr. Thoft om noget helt andet, når jeg påpeger det. Hvorfor? Er det, fordi det er en dårlig sag? Så indrøm det dog bare!

Det er svært at tage alle de nævnte eksempler ved vingebeinet, men det er da klart, at en forfatter, der har udgifter i forbindelse med produktionen af en bog, kan trække udgifterne fra. Han skal bare, som hr. Lykketoft sagde, komme med dokumentation for udgifterne. Hvorfor dog forvirre diskussionen på den måde? Det tjener intet fornuftigt og intet sagligt formål.

Ove Jensen (FP):

Skatteministerens udtalelse om, at man nedsætter skatten for alle skatteydere, er ganske enkelt ikke rigtig. Det er en uomtvistelig kendsgerning, at den samlede skatteudskrivning efter skattereformen bliver højere, end den er i dag. Det kan ganske enkelt ikke lade sig gøre at nedsætte skatten for samtlige skatteydere. Jeg ved ikke, hvordan skatteministeren vil forklare det. Det tror jeg det bliver svært at overbevise nogen om.

For at underbygge det, jeg sagde om, at hensigten med dette her er, at der skal opkræves mere i skat, kan jeg henvise til, hvor-

dan det er gået ved alle tidligere skattereformer. Ligeegyldigt hvad man har lavet om, enhver reform, der er lavet, har altid resulteret i en betydelig hårdere beskatning, og der vil ske nøjagtig det samme med denne reform, som et stort antal partier er enige om at gennemføre.

Det kunne være interessant at spørge skatteministeren, hvis han ellers bliver siddende ved roret, om han ikke selv tror på, at det vil gå nøjagtig ligesådan denne her gang, som det er gået alle de andre gange. Jeg er i hvert fald overbevist om, at det vil det.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Må jeg sige til hr. Ove Jensen, som jeg også sagde før, at det fremgår af lovforslaget om personbeskatning, at den personlige indkomstskat nedsættes med 5,7 mia kr., og det er vel nok den mest dramatiske nedsættelse af den personlige indkomstskat, man har set siden 1903.

Jeg skal ikke gå så forfærdelig meget ind på hr. Thofts argumentation – den er der andre der har taget sig af – men der er et par af de eksempler, som hr. Thoft nævnte, hvor der i hvert fald overhovedet ikke er sket nogen ændring som følge af det lovforslag, vi behandler i dag, og det er spørgsmålet om de handelsrejsende og rejsemontører o.lign. Det lovforslag, vi behandler i dag, går netop ud på, at de bliver stillet, som de hidtil er blevet stillet, nemlig at de enten kan få deres rejseudgifter og opholdsudgifter betalt af arbejdsgiveren eller kan få de diæter, der er fastsat af ligningsrådet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 173:

Forslag til lov om ændring af lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. (Ændret afgiftsberegning).

Af Rahbæk Møller (SF) m.fl.
(Fremsat 5/2 86).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det lovforslag, som SF har fremsat, er en revideret udgave af et forslag, som partiet ved flere tidligere lejligheder har fremsat. Efter dette skal registreringsafgiften af biler beregnes efter, hvor langt bilen kan køre på 1 liter brændstof. Efter det foreliggende lovforslag skal afgiften for halvdelen vedkommende beregnes efter bilens brændstofforbrug, mens den anden halvdel skal betales efter bilens værdi.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at forslagsstillerne helst så hele værdielementet fjernet. Efter SFs mening er det vigtigste grundlag for beskatning bilens brændstofforbrug.

Naturligvis er det vigtigt, at folk køber benzinøkonomiske biler, men det opnår vi jo allerede efter det nuværende system. Her beskatter vi benzinforbruget særskilt gennem benzinafgiften, og så er det vel at mærke det faktiske benzinforbrug, vi beskatter. Efter SFs forslag skal afgiftsberegningen ske efter bilernes brændstofforbrug målt efter ECE-normen, det vil sige efter det teoretiske brændstofforbrug.

Det er imidlertid lige så vigtigt, at vi indretter motorbeskatningen sådan, at vi også tilskynder folk til at købe billigere biler i stedet for dyre biler, og de billige biler har som oftest det mindste brændstofforbrug. Det opnår vi med den nuværende registreringsafgift, der beregnes efter bilens værdi efter en progressiv skala.

Endelig har vi jo vægtafgiften, der fremmer de mindre tunge biler. Det er også dem, der normalt har det mindste brændstofforbrug.

Jeg er derfor absolut ikke enig med forslagsstillerne i, at benzinøkonomien ikke spiller nogen rolle, når man køber en bil. Det er da ikke ligegyldigt for bilkøberne i dag, om en bil kører 10, 15 eller 20 km på

literen. De energiøkonomiske aspekter er således i høj grad tilgodeset i vort nuværende afgiftssystem.

SF har jo i sit forslag ikke gjort meget ud af at behandle de provenu- og valutamæssige følger af forslaget. Det forstår jeg godt. Af bilaget til forslaget fremgår det jo, at der for hovedparten af de mest solgte biler vil ske en væsentlig nedsættelse af afgiften. SFs forslag vil i flere tilfælde gøre det mere økonomisk fordelagtigt at anskaffe sig dyrere, men benzinøkonomiske biler. Det vil naturligvis medvirke til at forringe betalingsbalancen.

Endelig afviger SFs forslag markant fra det grundlæggende princip i det danske skattesystem, at der skal betales skat efter evne. SF har selv i bilaget til forslaget anført, at netop de biler, der nu er billigst, vil stige kraftigt i afgift. Er det virkelig SFs mening at afskære befolkningsgrupper, der ikke har råd til at købe en bil i hundredtusindekronersklassen, fra at erhverve sig nye biler?

Regeringen kan af de grunde, jeg har nævnt, ikke støtte det foreliggende forslag.

Camre (S):

Vi har med interesse set dette lovforslag fra SF, og vi synes bestemt, der er interessante elementer i det, nemlig det forhold, at man i selve registreringsafgiftsberegningen søger at lette afgiften for biler, som er særlig energiøkonomiske. Det er i øvrigt interessant at mærke sig, at det i ganske særlig grad er de japanske biler, der vil nyde fordel af lovforslaget, mens fordelene ikke synes helt så åbenbare for europæiske, heller ikke mindre europæiske modeller. Men for det første tvivler jeg på, at dette forslag skulle være provenuneutralt, for man kan ikke gå ud fra, at købernes adfærd vil være den samme, når prisrelationerne imellem de forskellige bilmodeller forrykkes så relativt meget, som der er tale om her. Eksempelvis skulle en Skoda beregnet på 1983-priserne stige med godt 13.000 kr., en Lada 1200 S, som er en af de billige biler, skulle stige med hele 38.000 kr., nærmere betegnet fra 48.000 kr. til 86.000 kr., og samtidig får man altså disse forskellige forskydninger i størrelsesordenen 3.000-10.000 kr. i retning af billigørelse af en række mindre bilmodeller.

Man må nok også indvende imod forslaget, at den forholdsvis billige og energiøko-